

MENNESKET og MAGTEN

(HERI OPTAGET „INDIENS VENNER“)

SANDHED

IKKE-VOLD

NOVEMBER 1938

Til Læserne.

Otte Aar er nu gaaet for vort Blad. I otte Aar har vi fulgt; Begivenhederne i Gandhis Land: Indiens Kamp for at frigøre sig for det britiske Imperiums Lænker. Gandhis ikke-volde-lige Metode, anvendt baade naar det stod paa Kamp og under Pauserne. Den indre Rejsning i det mægtige Land imod religiøse og sociale Fordomme og Uskikke. Vi har set Resultater af Kampen. Tempelporte er blevet slaaet op paa vid Gab for de urørlige. Arbejderne har organiseret sig, Bønderne har sluttet sig sammen, og Kvinderne, de syvfold undertrykte, har løftet Hovedet.

Vi er efter disse otte Aars Kendskab til Udviklingen urokelig sikre paa, at Indien vil blive et selvstændig regeret Land. Denne Vished trænger vi til.

Mens vi har set Indiens Kræfter vokse, har set Indiens Folk bære Nederlagene og tage Sejrene hjem uden nogen Sinde at benytte Vold og Vaaben, er vi selv — hele den hvide Race — blevet omdannet til en Krigshær.

Det er nu os, Undertrykkelsen, Uretten rammer. Vi, der sluttede os sammen for otte Aar siden for at protestere mod Kolonisation af svagere Racer — vi koloniseres nu selv. Ja, værre endnu, de indfødte i Kolonierne blev dog først og fremmest brugt som billig Arbejdskraft, og kun en forsvindende Del benyttedes til Soldater dels mod deres egne Landsmænd og dels mod Kolonialmagtens andre Fjender. Mens vi, fra vi fødes, til vi dør, er indrullet i den Hær, der tager Del i Totalkrigen.

Gandhi sagde en Gang, at hvad der sker paa en lille Plet af Jorden, sker i hele Verden. Det er som Ringene om en Sten, der falder i en Sø. Tænkte han paa det sketes Virkninger, havde han Ret. Tænkte han paa dets Aarsager, ser man i denne Periode ganske tydeligt, at han ogsaa da havde Ret. Det er de samme overalt: Rovdriften, Undertrykkelsen, Uretten

er blevet legaliseret ogsaa hos os. Tilstande, der tidligere kun fandtes i Kolonierne, er indført i Europa. Kolonisation betød, at fremmede Voldsmænd trængte ind i Landet, gjorde sig til Herrer over de Mennesker, der levede der, over den Jord, der var deres, over det Arbejde, de udførte. De opkrævede Skatter, de levned, hvad de fandt for godt -- til at leve eller dø af. Befolkningen i Landet var blevet Slaver.

Det, der nu sker rundt omkring os, betyder, at vi, der har udnævnt os selv til den højeste Race, bliver knægtet. Turen er nu kommet til os. De Midler, vi har benyttet overfor de farvede Racer, de Vaaben, vi har smedet for at slaa de andre ned med, er nu rettet mod os selv. Den hvide Race koloniseres af sin egen Kapitalmagt, der sidder inde med Pengene og Kanonerne.

Sammenligner man Gandhis Land med Tyskland, Italien, Østrig, alle de fascistiske Diktaturlande og Rusland dertil, finder man, at det ser værre ud for Friheden der end det for Øjeblikket gør i Indien. I disse Diktaturlande er Befolkningen berøvet alle sine Rettigheder. Den har kun Lov at sige Ja. Nej er forbudt. Al Opposition er slaaet ned, al Kritik kvalt. Forsamlinger er ikke tilladt. Pressen er ensrettet. Spioner og Provokatører forgifter Luften.

Foruden disse Forholdsregler, der rammer hele Befolkningen, er der andre, endnu mere probate, der kommer dem tilgode, der betragtes som Fjender af Systemet. De er nu sat helt uden for Loven. For deres Vedkommende er end-ogsaa den private hellige Ejendomsret, Grundlaget for hele Kapitalistsystemet, afskaffet. Lovens Haandhævere, Landets Forsvarere er i den Anledning gaaet over i Forbryderfaget. Det er dem, der bryder ind i Husene hos Landets Borgere, sparker alt istykker, slæber Familien i Fængsel, tager alt, hvad de ejer fra dem og transporterer dem med 10 Mark

Indiens Venner. Generalforsamling Mandag d. 21. Novbr. Kl 20 Sdr. Fasanvej 534 tv. F. Fru Ellen Hørup taler Torsdag d. 24. Novbr. Kl 20 i (Billedsalen) Grundtvigs Hus, Studiestræde 38. Foredragets Titel: „Hvem er Fjenden”. Medindbydere til Mødet er: Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed, Dansk Freds- og Folkeforbundsforening, Aldrig mere Krig, Indiens Venner.

Fru Ellen Hørup holder desuden Foredrag: d. 28. Novbr. i Korsør. 30. Novbr. i Hobro. 5. Decbr. i Odense. 6. Decbr. paa Langeland.

MENNESKET OG MAGTEN

i Lommen ind i et Land, hvor de ikke har Lov at opholde sig. Den Slags Ting foregaar ikke en Gang i Indien. Der kan for Tiden Regeringen nogenlunde frit kritiseres baade i Parlamentet og i Pressen. Der er Forsamlingsfrihed, Strejkefrihed -- ja, der findes endogsaa et kommunistisk Parti, der ikke en Gang er forbudt.

Med dette Aars Udgang havde jeg besluttet at lade Bladet gaa ind.

Hvorfor fortsætte en Kamp alene for Indien, naar det andre Steder -- nærmere ved os -- ser endnu værre ud? Naar Land efter Land med et Pennestrøg slettes af Folkeforbunds-Listen af de andre Medlemmer, uden at en eneste protesterer? Naar Menneskerettigheder kastes i Brokkassen som gamle Sko til Ære for Fasciststøvler og Lovløshed i det ene Land efter det andet.

Jeg havde Valget mellem at lade Bladet gaa ind eller udvide Rammen for det. Efter Begivenhederne i Tjchekoslovakiet valgte jeg det sidste. Sandhedens Vej bliver stadig trangere, og de, der kan gaa den, færre og færre. Vi beholder vort Blad og vort Motto: Sandhed og Ikke-Vold, men vi forandrer fra Nytaar dets Titel, og vi beder vore Læsere, der trofast har fulgt os i otte Aar, hjælpe til at udbrede Bladet i videre Kredse.

Ellen Hørup.

Indias P. E. N.

in.

Året efter Barcelonakongressen mottes verdens P. E. N. medlemmer i Buenos Aires, og vertskapet der gjorde spesielle anstrengelser for å bevege den Indiske P. E. N. klubs stifter, Sophia Wadia til å foreta den lange reise og representere India i Syd Amerika. Innen avreisen fandt sted holdt Bombays P. E. N. centrum ett talrig besøkt möte, hvor Sarojini Naidu presiderte og ønsket velkommen med følgende hilsen:

42 nasjoner, hver med sin egen kultur, hver med sin egen litteratur, hver med sitt eget budskap skal mötes i Buenos Aires. INDIA må sende sitt eget spesielle budskap til denne kongress. Hvad skulde det være? INDIA, hvor historiefortellere har været vandrende universiteter, er tiltrods for forskjelligheter i sprog i selve sitt vesen dog en forenet enhet.

Indisk litteratur er vid i omfang, hi i egenart, den oppfatter alle menneskelige følelser, alle menneskehjertets sorger og lidelser, triumfer og gleder?

Verdens virkelige lovgivere er de som arbeider med ORD. De sande Udodelige er Sangerne og Seerne, som bruker menneskelige uttrykks varige verktöi. Deres eneste mål er å tilveiebringe menneskelig fremgang og brorskap. Det er målet for all menneskelig streben.

INDIAS BUDSKAP

India har ett spesielt budskap å gi. Friskt som daggryet, tidløst som den oprindeligste følelse, består dette budskap av ett enkelt ord, — »Shanti«, »Shanti« (Fred, Fred).

Sarojini Naidu uttalte også, at India er glad ved å betro INDIAS Misjon til Sophia Wadia. Hun vilde reise derbort å si, at hun bragte budskap fra to av fredens og godviljens mest fremragende talsmenn, Mahatma Gandhi og Rabindranath Tagore.

Begge hadde sendt telegrammer. Ghandhi telegraferte:

»Mine gode ønsker ledsage Madame Sophia Wadia i hennes misjon«. Tagore telegraferte: »Madame Wadia bringer Indias hilsener til fjerne kyster og vil hjelpe og knytte fellesskapets bånd mellom drømmere av drømme og sangere av sanger i den Nye Verden og den Gamle.«

Madame Wadia så i sitt svar, at Internasjonalismen idag boller på å ebbe ut. Folkeforbundets fallit har vært så fullstendig og så bedrøvelig, at folk var blitt pessimister og betvilte, at der fandtes en praktisk mate, hvorved Brorskap i verden kunde opnåes.

Men der finnes dem, som aldri har kunnet tro, at politikere og diplomater kan bringe fred. Hvis deres arbeide ikke ledes av kulturelle krefter, vil det fore til undergang. Åndens sande kultur eier en dynamisk kraft. Fredens sang er Indias budskap til hele verden, og vi er samlet her iaf ten for igjen å bekrefte våre idealer, våre hap, vår tro. De som kan hæve levestandarden i det ordinære fysiske liv ved å hæve nivået i folkets intellektuelle og moralske liv, er bedres kikket til å bringe Fred til verden, og fra det synspunkt er vår P. E. N. organisasjon bedre skikket til å opnå seir, hvor folkeforbundet har lidt nederlag. I kommende århundreder vil P. E. N. organisasjonens streben bli mer verdsatt end de politiske taugtrekninger i Geneva. Religionerne er blitt magtesløse, redskaper for sekteriske politikere til å anvendes til eget bruk. Slik er det også med videnskapen, hvor er de videnskapsmenn som benegter sine respektive rgejeringers rett til å kommandere opfindelsen av giftgasser? Forfattere blir satt under kontroll i visse land, men lad det sies til de flestes ære, at de negter å underkaste sig, at de har forladt sine egne land og lider landsforvisning i det fremmede, sande mot sin Sjel hevder de sitt kaldsverdighet og sin kunsts intregitet. Blandt P. E. N. klubbens mange oppgaver var også denne, å gi hjelp til slike landsforviste digtere, til de forfattere, som var blitt jaget fra sitt fodeland.

Vart INDIA er alle nasjoners åndelige oss tå som eksempel våre to store digtere, Tagore, vart P. E. N. India centrum president og Sarojini, som så elskverdig presiderer ved vart möte idag. Disse to har hevet Indias stilling i verden mer end den store Parsi patriot, som gikk ind i det Britiske Underhus for å tjene fedrelandet, Dadabhai Naoroji, som kaltes Indias »Grand Old Man«. Sand Litteratur rörer folkenes hjerter, og mange roper, »Bare patriotisme alene kan ikke være nok!« Vi som elsker India må forstå, at *Svaraj* ikke kan opnåes utelukkende, inspirerende innflytelse er også nødvendig. Men fremforalt må India, hvis hun skal bli forstått i verden, føle sig som en del av den Store Verdenskultur, må føle nødvendigheten av å opfylle sin *dharma*, som er å hjelpe menneskeheten langs den åndelige linje. For det er Indias spesielle métier, hennes ærerike tradisjon, som i vår tid er legemliggjort i hennes hellige mand, Ghandhiji.

I åndelig henseende er India ikke fattig. India er ligeså rikt i kulturelle besiddelser som det er fattig i økonomiske. Ikke alene i religion og filosofi er det rikt, men også i litteratur. Når India er våknet helt, — og India våkner nu raskt — vil det frembringe ikke bare en, men flere literaturer, likeså store og skjønne som f. eks. Europas literaturer. Gjennomoplivningen av Sanskrift vil bringe oss en klassisk renaissance, og vil tillike berike Mayalayalam og Canarese i Syd, Bengali og Panjabi i Nord, for ikke å tale om Hindi-Hindusthani, som hurtig brer sig overalt. Man taler ofte om, hvor vanskelig det er at vi har så mange sprog. - - Tenk på det, Venner, hvilken vidunderlig lyrisk, dramatisk og filosofisk

kunnskap vil ikke alle disse sprog frembringe? Og i denne kommende renaissance må vi ikke overse den verdifulle tilvekst, arabisk kultur vil bringe gjennom Urhdu. Og når India, helt våkent og forenet, blir skapende, når ett felles Indisk sprog gir stedege bud til hver del av India, hvilket venskapsbånd vil ikke litteraturen bli! India vil da være en enhet og dets budskap tales i mange forskjellige sprog, ja, men der vil også være dette fellessprog, som kan bringe budskapet videre til hver og en av hennes sønner og døtre, Indisk litteratur vil bli tilgjengelig for alle, og hvilken annen magt er der idag, som bedre kan uttrykke provinsialisme end god litteratur? Indias P. E. N. centrum arbeider for dette sererike mål, og Sarojini har allerede fortalt oss, hvorledes Indias P. E. N. er brennpunktet for spredning av våre mange litterære bevegelser, og derved arbeider mest virkningsfuldt for vart Indias ehhet.

Det Indiske P. E. N. har en ennu ærerikere misjon. Indias indre kultur, uttrykt i forskjellige sprog vil etterhvert helt naturlig finde uttrykk i engelske oversettelser, og Engelsk er vår tids mest talte sprog. Lad oss ikke glemme denne fordel, India eier under *karma* bruken av den mest benyttede uttryksform som ett middel til å spre Indias budskap. Gis der noget annet land, som slik som vart India kan gi til en forhungret verden en stor filosofi, som taler og representerer det SANDE? Har vi ikke en ophøiet, en sublim Ethik, som byr det Høieste Gode for hvert individ og for hver nasjon? Høi Filosofi og Nobel Ethik appellerer ikke til masserne, hvis ikke det sande ord og det gode ord er klædt i Skjønhetens budskap. Vi behøver en organisasjon, skikket til hurtig å bringe Indias Budskap om det Sande, det Gode og det Skjønne ut til verden. Som ett forberedende skridt vil våre Indiske skapere trenge venskapelig samarbeide med litterære skapere over hele verden. Og det kan vår P. E. N. organisasjon være istand til å gi.

Svaraj kan forberedes på flere mater, og P. E. N. gjør hvad den kan for dette. Der er forskjellige metoder i forskjellige sfærer, men vi må alle lære en og samme lekse, at vi ikke kan fortsette med å være isolert, at Kosmopolitisk og Liberal Internasjonalisme er menneskehetens eneste frelse. Hver eneste nasjon, stor eller liten, er en giver og en mottager. Aryavartas budskap er Fredens budskap, ikke letargiens og passivitens, ikke den ufolsomme likegyldighets fred, men Fred, født av sjeleoverbevisning, den fred, som følger beherskelsen av det lavere selv, s. at det høiere og udødelige Guddommelige Selv hersker og gir sig uttrykk. Det er vart Indias budskap til verden. Den gave må vi tilby uten egeninteresse, uten tanke på oss selv, i høieste konsentrasjon på det Ene Selvs virkelighet, alle skapningers Selv. Ja, vi vet, at vi har den uvurderlige gave, ATMA-VIDYA, Åndens Videnskap å tilby, den tidlose filosofi om det Sande, det Gode og det Skjønne. Når vi tenker på India som den åndelige moder, som menneskehetens store GURU eller lærer, må vi ikke overse den Indiske tradisjons og den Indiske Åndelighets annet symbol, den store Buddhas eksempel på forsagelse og eiendomsløshet, Buddha, den Oplyste, Mennesket blandt menneskene, den største av alle Indere. Når nasjonernes virkelige Liga engang samles, hvem skal da representere Aryavarta? En Visdommens og den dype Indsigts Sannyasi, en sand Rishi, et rensset menneske, som lever i verden, men dog ikke av verden, en Helgen og en Vis, med rensset og behersket sind, med oplyst og medfolend hjerte. Han vil gi Indias åndsbudskap, han vil tale fredens ord, han vil vende tilbake og bringe oss kunstens og håndverkets og videnskapens gaver og fremforalt, andre folkeslags sanger, andre nasjoners drømme, det vil si Europas og Amerikas,

Australias og Ny Zealands litterære skatter. Slik virkelig-gjøres Universets megtige lov, loven om å gi og motta, hver og en er en elev og en lærer, alle forenet i ett fellesskap, høiere end race og kaste, religiøse begrensninger og nasjonaliteter. Det er organisasjoner som P. E. N. som vil tjene som opplysningscenterer for verdens ideer og fremgang, thi det er disse, som avler venskap, knytter brorskapsbånd, inspirerer mennesker til å tenke vakkert, tale nobelt, handle retferdig.

Som De ser har vi et stort program for oss. Vi arbeider for hele Indias Enhet, vi tror at enhet kan følge den fulde utvikling av alle våre Indiske sprog, derfor må de lokale litterære kulturer dyrkes. Derneist arbeidet med gode oversettelser, ikke bare til vart fellessprog, men også til engelsk, hvilket vil sette oss istand til å dele vår rigdom med hele verden. Så må de utgis på rette vis og originalmanuskripter oversettes og utgis. Tilsist oppbygging av den påkrevde organisasjon for å la den vide verden vite, hvad India frembringer. Lad oss prøve våre dristige drømme i handling, iherdig, måned efter måned, dag efter dag, hjelp oss med eders tanker, gi oss moralsk støtte med Deres godvilje, med Deres ærlige samarbeide for å tjene vart store, ærerike Motherland, Tryavarta, de Nobles Land.

EN. KULTUR

Sjt. K. M. Munshi så, at når vi moter krutt og giftgass, militærnasjonalisme og Mussolini og Hitler, som spyr ild, kunde man tvile på, om der virkelig fandtes noget, som var felles for menneskene. Men litteraturen har ingen landegrenser, intet menighetsutsyn. Det blev nok forsøkt å tvinge litterære strømninger ind i kunstige former. Men litteraturen er dene eneste virksomhet, som ikke kan negtes sitt frihetsområde og som er en kilde til stadig lykke. Han demonstrerte ved forskjellige eksempler Indias udelelighet og talte om dannelsen av Bharatiya Sahitya Parishad, grunnlag med tanke på å skape fellesskap i Indisk litteratur, og hevdet, at hvad end de forskjelle og avvikelser var, som skyldtes de uundgåelige virkninger av fremmed styre, så var Indias kultur og tradisjoner fra Himalayas til Kap Komorin en og de samme. India er kulturelt udelelig. Hvad Parishaden hevdet å gjøre for India, det håpet og hevdet P. E. N. å gjøre for verden. India har ett fredens budskap til alle land. Dets Bhagavad Gita er skrevet ikke alene for India, men for hele verden. Han håpet, at verden vilde lytte til Indias budskap, at menneskeheten er *en*, og bad Madame Wadia tå med til P. E. N. Kongressen Indias AHIMSA ideal, den kunst å beseire had ved kjærlighet.

I sine avsluttende ord uttrykte Mrs. Naidu sin giede over, at møtets grunntone hadde vært menneskehetens udelelige enhet.

*

Indias P. E. N. blad for August 1938 bringer den store nyhet, at den Internasjonale P. E. N. Kongress vil møte i India i 1940. Innbydelsen blev telegrafert til dette års kongress i Praha i slutten av Juni, med et budskap fra Sophia Wadia. Innbydelsen blev mottat med giede, og India vil ha det privilegium og det ansvar å holle den første P. E. N. Kongres i Asia. Mötetstedet vil bli i Staten Mysore. Sir Mirza M. Ismail, Dewan av Mysore skrev til Sophia Wadia, at utsigten til å ha i sin midte en så fremragende samling av forfattere fra alle verdens kanter vinder bifall hos oss alle. På vegne av Hans Høihet sendte han en hjertelig innbydelse til å avholle deres 1940 Kongress i Staten Mysore.

Indias venner i alle lann vil giede sig over det liv, den inspirasjon og de idealer, som strømmer oss imöte fra In-

MENNESKET OG MAGTEN

dia nu. Det Indiske folk er våknet av sine Tornerosesøvn, vil føre sine store tradisjoner videre, og igjen gi verden idealer å leve for og tro på menneskehetens enhet og brorskap.

Agnes Heber.

Vold i økonomisk Virksomhed.

I »Harijan« skriver J. C. *Kumarappa*:

»Ved den økonomiske Virksomheds Vold har Menneskene drevet Freden ud og hyldet Junglens Lov. Vold er i Dag sat paa Tronen. Trænede og professionelle Mordere som Generaler og Admiraler er blevet Nationernes Stolthed. De faar deres sidste Hvilested i Kathedralerne.

Al den Snak, vi hører om Fred, er bare Bulder, der skal faa os til at glemme den virkelige Krigsfare. For ingen Fred kan baseres paa Frygt og Had.

Udsættelsen betyder kun, at de behøver mere Tid til mere Oprustning. Saa længe de centraliserende Metoder er de fremherskende, kan der ingen Fred blive.

Hvis vi gjorde os til Talsmænd for Industrialisering af Indien, maatte vi, om vi vilde være logiske, begynde med Ammunitionsfabrikerne, uden dem kan der ingen effektiv Industrialisering finde Sted.

Lad os huske paa Japans Historie. Industrialisering og Krigsfare er uadskillelige som siamesiske Tvillinger. Konklusionen er, at enhver centraliseret Industri maa kaldes Vold. Vi ønsker ikke at gaa Japans, Stalins eller Tysklands Vej. Den Slags Nationer kan ikke mere afvæbne, saa lidt som en Tiger kan komme bort fra sine Kløer.«

Lidt om Frihedsbevægelsen i Indien.

Den indiske Digterinde, Mrs. Sarojini Naidu, som man med Rette har kaldt Indiens Nattergal, talte for nogen Tid siden til flere Tusinde Studenter ved Universitetet i Kalkutta. I sin Tale sagde hun bl. a.: »Det vigtigste Spørgsmaal for os er en Undersøgelse af, hvad der var Fortidens Historie, hvorledes Nutiden er, og hvad Fremtiden bærer i sit Skød. Det er ikke Politik. I Indien er vi i Dag Ansigt til Ansigt med Problemet: Hvad skal vi gøre med Fremtiden? I Unge repræsenterer Begyndelsen, Præludiet til den begyndende Dag, der er ved at oprinde over Indien. I er i Virkeligheden ikke den gryende Dag men Forspillet til den, et lille Glimt af Guld paa den østlige Himmel, en lille endnu ubetydelig Straale, der tiltager i Størrelse, en lille Luftning af den Friskhed, der gør een glad. Det er, hvad Ungdommen betyder for mig«.

I hele den Frihedsbevægelse, der er skyllet henover Indien i de sidste Aartier, har Ungdommen været fremme i de første Rækker. Vel er Mahatma Gandhi, som er Bevægelsens Leder, nu henimod Støvets Alder, men han er saa ung som nogen Ung, og han er Indiens Ungdoms store Forbillede. Og naar Indien i vore Dage staar overfor Begyndelsen af Opfyldelsen

af det, der i lange Tider har været dets Længsel og Maal: Frihed og Uafhængighed, saa skyldes det bl. a. og maaske i første Række, at Folkets Ledere forstod Betydningen af at faa Ungdommen med — og fik den med. Baade den nu afgaaede Præsident for The National Congress, Jawaharlal Nehru og Præsidenten for dette Aar, Subhas Chandra Bose er yngre Mænd, der med hele deres Liv har vist, at de er villige til at holde Frihedens Fane højt, selv om det kostede Fængsel og Lidelse, — og det kostede det meget ofte!

Naar jeg siger, at Indien er naaet frem paa det første Trin af Stigen, der synes af skulle føre til Maalet, som Indien saavelsom andre Lande betragter som sin Fødselsret -- Frihed og Uafhængighed, da mener jeg, at vi kan se dette paa snart alle Omraader. Syv af Indiens Provinser har nu Ministerier besat med Mænd og Kvinder, der hører til det, man har kaldt det yderliggaaende nationale Parti — The National Congress. Dette Parti har i flere Aar været under den britiske Regerings Ban. Dets Møder og andre Aktiviteter var forbudt, dets Ejen dele blev konfiskeret, og Lederne — og med dem Tusinder af menige Medlemmer, heriblandt mange Unge — blev kastet i Fængsel, hvor de sad i aarevis. Da den nye Konstitution traadte i Kraft sidste April, og Kongresfolkene bestemte sig til som det største politiske Parti i de fleste Provinser at danne Ministerier, blev Bannet over Kongressen hævet. At de nye nationale Ministerier gik med til Samarbejde med Regeringen, betød ikke, at man var tilfreds med den nye Forfatning, — tværtimod, det var ingen! I England, hvor Konstitutionen var formet og vedtaget i Parlamentet, var og er der mange, som mener, at den giver Inderne for megen Frihed. De saakaldte »Diehards« har atter og atter protesteret baade i Tale og paa Tryk. I Indien er *ingen* tilfreds med Konstitutionen, som man synes giver langt under det Lavmaal af Frihed, man med Rette kunde have ventet. Der er dog Grader i denne Utilfredshed; nogle mener, at man burde tage imod Forfatningen og uden Ophævelser arbejde med den. Andre bl. a. Kongresfolkene holder stadig fast ved, at Indien ikke kan tage imod denne Forfatning, der er formet og vedtaget af Fremmede, som — siger de — klart har vist, at det ikke først og fremmest var Indiens Vel, der laa dem paa Sinde. Naar Kongrespartiet alligevel har indvilliget i at danne Ministerier i de Provinser, hvor de efter Valgene var i Majoritet, begrundes det med, at disse Ministerier klart har udtalt, at de vil arbejde paa at nedbryde denne Forfatning og faa vedtaget en ny, formet af Indere, der skulde føre til fuldstændig Frihed og Uafhængighed. Indtil nu har Storbritanien givet de nye Regeringer al ønskelig Frihed og tilladt Ting, som for et Par Aar siden vilde have medført Fængselsstraf, fordi man betragtede det som 'sedition' - - Tilskyn delse til Opsætsighed mod Regeringen. Jeg tør ikke sige, at Indien og Storbritanien har fundet hinanden; men den stærke Bitterhed, som har hersket mellem dem i flere Aartier, er mindre nu. Noget vi ikke turde have haabet paa for blot to Aar siden.

Frihedsbevægelsen har ogsaa haft Indflydelse paa Kasfe-systemet. - - Kastevæsenet har - - synes vi Fremmede og mange, mange af Inderne ogsaa - - i dets nuværende Skikkelse tvunget Indiens Millioner ind i en Ufrihedstilstand, hvor den Enkeltes Ret og Mening ikke betød meget. Det var Kastens Lov og Regler, der var det bestemmende og hvorefter alle uden at kny havde at rette sig. Efter som Nationalbevægelsen skred fremad, forstod man, at disse Baand maa'te løsnes, og *de er ved at blive løsnede*. Vi maa erindre, at selv om det kan siges, at Kastevæsenet er en dominerende Faktor i Hinduens sociale og religiøse Liv og System, saa

hører dette Kastevæsen ikke med til de tidligste religiøse Systemer. Rig Veda (12—1500 f. Kr.) --en af de vigtigste Kilder til Kendskabet om de gamle Ariers Religion, kender i Virkeligheden ikke noget til Kastevæsenet. Og den senere Litteratur taler kun i uklare Udtryk om de fire klassiske Kaster. Disse var og er: Bramanerne, Kshatryaerne, Vaishaerne og Sudraerne. De to første repræsenterer Præste- og Krigerskabet; de hører med til de tidligste Ariers sociale Bygning. Vaishaerne er Agerdykere og Købmænd, Sudraerne er den laveste Kaste indenfor Hindusamfundet; de var nærmest trælbundne. Det er først i Upanishaderne, i Bhagavad Ghita og særligt i Manus Lovbog, at vi finder Kastevæsenet udformet i al sin Strenghed. De fleste af Nationalisterne ser, at hvis der skal være Tale om virkelig Frihed for Folket, da maa Kastevæsenet i *dets nuværende Skikkelse* afskaffes til Trods for Præsternes og de Ortodoxes Raab om, at Religionen er i Fare.

Jawaharlal Nehru skriver i et af sine Breve fra Fængslet til sin Datter om den Indsats *Indiens Kvinder* har gjort i den nye Bevægelse. De har — siger Mr. Nehru — holdt Fanen højt, medens deres Fædre, Mænd og Sønner maatte gaa i Fængsel. Af Natur tilbageholdende, kom de frem i Lysei og arbejdede med Kvindens Udholdenhed, Kløgt og Selvfornægtelse. Jawaharlal Nehrus Søster er nu Minister i et af Ministerierne i Nord Indien, og jeg synes, at hendes Taler og Maaden, hvorpaa hun røgter sit Embede, fuldt ud staar paa Højde med hendes mandlige Kollegaers. Ovre i S'ateu Travancore paa Indiens Vestkyst er der for Tiden en Del Uroligheder. De har en Førsteminister, der med et mild i Ord synes at bære sig meget ufornuftigt ad. Han er en dygtig Braman, som imidlertid har faaet den unge Konge derovre fuldstændig i sin Magt. Folket har anmodet om at faa noget mere Del i Landets Styre. Ministeren har som Svar dekretet, at Statskongressen -- der i nogen Maade svarer til Nationalkongressen i britisk Indien, er ulovlig og skal opløses. Lederne bliver arresterede og idømt høje Fængselsstraffe. Denne Uges Aviser melder, at en indisk Dame, som vi kender godt, er bleven arresteret, fordi hun var Præsident for Kongressen. Hun vilde ikke forsvare sig, da hun kom for Retten, men afgav følgende Erklæring: Jeg er stolt af at maatte bekende, at jeg er skyldig i det, jeg er anklaget for. Jeg var den femte Præsident af Travancore Statskongres, en Forsamling, hvis blotte Navn er helligt for enhver Mand, Kvinde og Barn her i Travancore. Fra alle de Meddelelser, som har naaet mig baade fra Travancore og udefra kan jeg trygt sige, at de alle er med os i denne Kamp for Frihed. Det er mærkeligt, ja næsten utroligt for mange, der har kendt Sir C. P. Ramaswami Aiyar (Førsteministeren) i hans tidligere Embeder — at Administrationen i Travancore netop under hans Ægide skulde bringes ned til en Tilstand, der kun eksisterede i den mørkeste Tidsalder.

/ *Skolen og den højere Uddannelses Regioner* har Bevægelsen sat dybe Spor. I »gamle Dage« for Indien kom under fremmed Herredømme var baade det elementære og det højere Skolevæsen i god Form. Den bekendte engelske Arbejderleder Keir Hardie skriver: »Max Muller hævder — paa Grundlag af offentlige Dokumenter —, at der var mere end 80,000 elementære Skoler i Bengalen eller en Skole for hver 400 af Befolkningen«. Og en anden Englænder, Mr. Ludlow siger i sin »History'of British India«: Jeg er overbevist om, at i enhver Hindu Landsby, hvor det gamle Skolesystem er bibeholdt, er Børnene i Stand til at læse, skrive og regne; men hvor vi har bortryddet det gamle Landsbystyre og System som i Bengalen, der er Landsbyskolen ogsaa forsvundet«.

Der var store Universiteter i Indien før de Fremmede kom. Universitetet i Nalanda i Nord Indien havde 10,000 Studenter. Videnskabsmænd har erklæret, at i Naturvidenskab, Fonetik, Grammatik, Matematik, Anatomi, Medicin og Jura var Inderne langt mere fremskredne end Grækerne. Al Undervisningen i disse forskellige Institutioner skete naturligvis paa Landets eget Sprog. Dette fremhæves nu, og man forlanger nu og de nye Regeringer prøver paa at indføre drastiske Forandringer i Undervisningen. Den skal foregaa i det hele og store -- baade den elementære og den højere Undervisning — paa de forskellige Provinsers Sprog og ikke i saa stor Udstrækning paa Engelsk som nu. Man vil have de nuværende historiske Tekstbøger forandret. Man mener, at mange af disse Bøger ofte er skrevet af Udlændinge og anerkendt af de tidligere Regeringer, fremhæver det britiske Imperiums Goder paa Bekostning af Indiens gamle Kultur og virkelige Historie. Man siger, at f. Eks. Historikernes Beretninger om Oprøret i Halvtredserne er stærkt anti-indisk favet. Der er nu dygtige indiske Historikere, der arbejder paa historiske Tekstbøger, der ogsaa fremdrager Indernes store Indsats i Folkelivet og Folkets Historie. Disse Bøger og den sande Selvbevidsthed, der ligger bagved, trænger sig mere og mere frem. I alle disse Frihedsbestræbelser er Ungdommen med. Alle er med — Gamle og Unge, Kvinder og Mænd. Det har været stort at faa Lov til at være Vidne til denne Opvaagnen og se, hvorledes det gaar fremad ad de rette Veje med Mahatma Gandhi som den Leder, der staar bagved hele Bevægelsen, og som alle ser hen til for at henle Raad og Ledelse. Og en anden af Indiens store Mænd, Poeten Rabindra Nath Tagore synger i sit Digt »Gitanjali«: »Der, hvor Sindet er uden Frygt og Hovedet holdes højt; Der, hvor den rette Kundskab er fri; Der, hvor Verden ikke er sønderbrudt i Smaapartier ved

smaalige, indre Stridigheder;

Der, hvor hvert Ord kommer fra Sandhedens Dyb; Der, hvor en utrættelig Stræben strækker sine Arme imod

Fuldkommenhed;

Der hvor Fornuftens klare Strøm ikke for vild ind i de

døde Vaners skumle Ørken;

Der hvor Du fører Sindet fremad ind i et stadig voksende

Tanke og Arbejdsliv;

Derind, min Fader, ind i denne Frihedens Himmel lad

mit Land vokse op«. (Fra den engelske Oversættelse). Joh. Bittmann.

Luftbombardement.

Den 16. Juli sendte Kongressen en Rundskrivelse til alle Indiens Borgerrepræsentationer med en Appel fra Kantons Borgmester, udsendt gennem den Internationale Freds-Kampagne. Rundskrivelsen lød: »Appellen fra Kantons Borgmester kommer til os som Raabet fra en Broder, der er Offer for barbariske Grusomheder. I Menneskehedens Navn og paa Grund af den Ødelæggelse af Verdensordenen, der med sit Barbari maaske ogsaa vil naa vore egne Byer, vil De sikkert protestere mod Japans Luftangreb paa Kanton.«

Mens Indiens Borgerraad protesterede mod Luftangreb paa aabne Byer Tusinder af Mile borte, har den indiske Vicekonge forbudt, at Spørgsmaalet om Bombardering af den indiske Nordvestgrænse behandles i Indiens lovgivende Forsamling.

Jawaharlal Nehru: An Autobiography.

Selv om Nehru indrømmede, at Fængselsmyndighedernes Behandling af ham selv altid havde været human, saa udmattedes han dog under Opholdene. Han maatte som Regel faa Besøg visse Dage, men der skulde altid være Vidner til Stede. Irriteret opgiver han at tage imod Besøg; men da han efter syv Maaneders Ensomhed atter faar Besøg af sin Søsters Børn (Søsteren selv var i Fængsel), og et af dem for søger at kravle op paa hans Skulder, overvældes han af en ubeskrivelig Lykke-Følelse.

Smaa Adspredelser var der. Fængselslivet lærer Kærlighed til Smaating. Et af de smukkeste Kapitler er netop de! om Dyrene i Fængselscellen. Mens de politiske Storme raser udenfor, glæder Nehru sig over sine smaa Venner blandt Dyrene.

I de langsommelige Timer har han Tid til at tænke over de historiske Begivenheder. En hel lille Verdenshistorie har Nehru skrevet ned til sin eneste Datter og sendt hende som Breve.

Inde i Fængslet blev han undertiden grebet af en vis Galgenhumor. Han fandt da paa at staa paa Hovedet og betragte Verden nedefra og opefter. Det komiske og uvante Lys han da saa Verden i, morede og oplivede ham.

Skønt Biografien er et betydningsfuldt politisk-historisk Dokument, har den dog maaske sin største Betydning som Vidnesbyrd om Forfatterens Personlighed og Karakter. Nehru beklager et Sted, at det er hans Skæbne at bryde ned, og tilstaar, at han længes efter at gøre et stort, solidt, opbyggende Arbejde for Fædrelandet. Her er hans Forbillede den socialistiske Stat, og han har ivrigt læst og studeret vest-europæiske Skrifter over dette Emne.

I 1926 maa han og hans Hustru paa Grund af sidstnævntes Sygdom rejse til Genève. Under dette Ophold træffer han bl. a. Romain Rolland, Ernst Toller, sin Landsmand, den indiske Forfatter D. G. Mukerji, (hvis Bog »Jægeren Ghond« er oversat til Dansk og anmeldt af Fru Ellen Hørup.) Rejsen gav Nehru større Udsyn. Han er klar over nu, at Nationalisme alene er ikke nok. Han har tillige faaet stor Interesse for Rusland og de Forsøg, man der var i Gang med.

I mens var der ogsaa sket en Forandring i Indien; Fagforeningsbevægelsen var vokset, den nationale Ungdomsbevægelse ligesaa. Den berømte Simon-Kommission mødtes overalt med Raabet: Go back! Ved denne Lejlighed var det, at Nehru første Gang fik de engelske Politiknipler at føle.

Nehru har naturligvis gennemrejst hele sit Land og talt for dets Uafhængighed. Redeligt, ja, næsten beskedent fortæller han selv, at de stoute Ord om Indiens Fortid og Frihed o. s. v. til sidst blev ham noget tyndslidte. Han følte nok, at de fremkaldte Bevægelse i Tilhørernes Sind; men de opflammede kun lidet til selvstændig Tænkning.

Med en Hentydning til Indernes Hang til Filosoferen og Mystik, erklærer Nehru, at han absolut ikke hører til den Slægt, der holder Evigheden i en Time og Uendeligheden i sin Haand, som ser Himlen i en Blomst og Verden i et Sandkorn. Han og hans Lige maa vende Blikket mod den stridende Menneskehed og være med i dens Kamp for Ideerne. Det er et *nyt handlekraftigt* Indien, der bryder frem med Nehru og hans Kampfæller. Han foretrækker Handling for Askese. Dog indrømmer han, at Forsagelsen kan være af trænende Betydning, men tilstaar, at han aldrig selv af egen fri Vilje har givet Afkald paa noget, som han satte Pris paa - selv om hans Vurdering af mangt og meget med Aarene har skiftet Retning.

Henimod Slutningen bliver Bogens Udtalelser skarpere og mere aggressive — navnlig hvor det gælder de »Goder«, Engländerne paastaar at have bragt Indien. »Vi har bragt det Fred«, paastaar de. Dertil svarer Nehru: »Ja, det er sandt, en *Fange i BUT* har Fred og er tryk — paa sin Vis«.

Men smukt hævder hans Karakters Adel sig bestandig -lutret gennem Modgangen. »Hvilken Sandhed er der ikke i Ordene, at Grusomhed og Besværligheder følges af Livets rigeste Goder, som maaske kun værdsættes paa denne Baggrund.- Stjernerne er klarest paa Vinterhimlen. »Sommetider erfarede vi -- trods alt -- den Livets fulde Lykke, som bestaar i at omsætte Idealerne i Handling, og vi følte, at et Liv, der svigtede disse Ideal og frembød en nedværdigende Underkastelse under en stærkere Magt, vilde have været et spildt Liv, fuldt af Utilfredshed og Sorg«. Lidt senere hedder det: »Hvis jeg fik Lov at leve Livet om, vilde jeg vel prøve at forbedre meget; men mine vigtigste Afgørelser i det offentlige Livs Anliggender vilde forblive uforandrede -. dem kunde jeg ikke rokke ved, fordi de er fattede under Indflydelse af en Kraft, der var større og stærkere end jeg selv«.

Paa det allersidste Blad — det er skrevet i **Schwartzwald** i Tyskland, hvortil Nehru var fløjet for at besøge sin døende Hustru - skriver han nogle vemodfulde Ord, der netop falder ind i Tidens Stemning: »Jeg sidder her og ser Taaerne stige op fra Dalen og sløre Landskabet og skjule Frankrigs Grænse i det fjerne, og undrende tænker jeg paa, hvad mon der ligger bag dem.«

Jens Jacob Jensen.

Inderne selv holdtes udenfor.

Da den Øverstkommanderen Sir Robert Cassels i Statsraadet havde meddelt, at vigtige Forhandlinger forestod mellem Krigsministeren og Ministeren for Indiens Forsvar i Forhold til Problemet om det britiske Imperiums Forsvar, spurgte Pandit Kunzru, om Indere vilde faa Lejlighed til at deltage i Forhandlingerne.

Ekscellencen svarede: »Disse Forhandlinger hører hjemme i Departementet og er af rent teknisk Natur, saa Spørgsmaalet om Inderes Deltagelse ligger ikke for i Øjeblikket.«

Hindustan Times.

5.—4.—38.

Bladet „Mennesket og Magten“ koster 3 Kr. aarligt og kan bestilles ved Henvendelse til Malerinden Fik. Cath. Olsen, Gammeltoftsgar 24* København K., Telf. Byen 7018 inden Kl. 10 eller ved Indbetaling af Abonnements-gebyret til Postkonto 52548 „Mennesket og Magten“ København.

Indmeldelse i Foreningen „Indiens Venner“

kan ske ved Henvendelse til *Malerinden, Frk. Cath. Olsen, Gammetoftsgade 24, 4. Sal, København K.*, eller ved Indbetaling paa *Postkonto 27601, Indiens Venner, København.*

Kontingentet andrager 4 Kr. for indenbys Medlemmer, 3 Kr. for udenbys Medlemmer, Abonnement paa Bladet „Mennesket og Magten“ iberegnet.

Andet oplag december 2008. Indscannet af Holger Terp som del af Fredsakademiets dokumentation af fredssagens historie. Enkelte skred i sideombrydningen som følge af det mindre papirformat og enkelte satsfejl er korrigeret.

Dette tidsskrift, hvis sidste nummer udkom i april 1940, er sjældent. Der er et eksemplar på Det kongelige Bibliotek og et eksemplar i Fredsakademi.